Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

GREG JAMES CHRIS SMITH

SUPER NORMAL
ȘI EROII RENEGAȚI

Ilustrații de
ERICA SALCEDO

Traducere din limba engleză de
Justina Bandol

LITERA
București
2019

1
Comorile lui Ahmes

Să conduci o echipă de supereroi care luptă cu răufăcătorii e treabă grea, mai ales când n-ai voie să-i spui mamei.

„Și e și mai grea", se gândi Murph Cooper, aruncând o privire la ceas, „când trebuie să fii acasă înainte de opt jumate seara".

Mama îl pusese să-i promită că se va întoarce în seara aceea la timp pentru o tratație specială de sfârșit de vacanță, dar era deja șapte patruzeci și Murph nici măcar nu începuse misiunea de salvare.

– Gata, avem verde, spuse el întorcându-se către restul echipei. Haidem!

Cei cinci SuperBroscoi o porniră pe aleea de pietriș care ducea la impresionanta clădire de piatră din fața lor. De unul din mânerele de alamă ale ușii duble atârna un afiș uriaș.

Pe el scria: **Muzeul este închis.**

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Murph le făcu celorlalți semn să se îndrepte spre marginea aleii, unde toți se ghemuiră în spatele unei enorme fântâni decorative.

– Aici e, șuieră el, acoperind susurul apei.

– Deci, cu ce ne mai confruntăm de data asta? întrebă Mary, în al cărei fulgarin galben aprins se reflecta lumina târzie a după-amiezii. Probabil cer prea mult ca măcar o dată aparatul HALO să ne dea și nouă o informație utilă, nu?

Murph scoase din buzunar ceva care semăna cu un telefon mobil și privi țintă ecranul verzuliu. În partea de sus curgea un text:

JAF ÎN DESFĂȘURARE... NEUTRALIZAȚI!

Sub el, pe o hartă, muzeul era marcat cu simbolul pâlpâitor al unui fulger – și alături, un Z minuscul cu aripi arăta unde se aflau ei. Acesta era aparatul HALO, singura verigă de legătură dintre echipa SuperBroscoilor și Alianța Eroilor. Murph îl primise cu câteva luni înainte de la șefa Alianței, domnișoara Flint[1], în ziua când deveniseră cei mai tineri Eroi acceptați vreodată

[1] De la *flint* – „cremene" (n.tr.)

în această organizație legendară și faimoasă prin caracterul ei misterios.

Murph își aminti ziua aceea. Niciunul din ei nu știuse la ce să se aștepte. Ce se întâmplă, de fapt, după ce devii supererou? Există vreun magazin special de unde îți cumperi costumul? Te trezești echipat cu o centură fabuloasă cu unelte și cu o întreagă colecție de gadgeturi? Primești vreun majordom bătrân și înțelept care să locuiască la tine acasă și să-ți dea sfaturi atunci când toată tărășenia asta cu eroismul te copleșește emoțional?

Murph știa acum răspunsul la toate aceste întrebări: nu, nu și nu.

De fapt, din câte-și dădea seama, viața Eroilor părea să se fi schimbat mult față de „perioada de aur" din urmă cu câteva decenii. În ziua de azi, Eroii operau din umbră, de teamă să nu fie dați în vileag și să provoace panică într-o lume speriată de tot ceea ce se manifesta „altfel" sau era greu de înțeles. Așa că își îndeplineau misiunile în secret, primind din partea Alianței numai informații cu totul rudimentare. Niciun fel de mulțimi extaziate, niciun

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

titlu de o șchioapă pe prima pagină a ziarelor și categoric niciun costum. Și totuși, în vara aceea, ori de câte ori luminița verde a aparatului HALO pâlpâise pentru SuperBroscoi, indicându-le o misiune a Alianței, cu sau fără costum, lui Murph îi tresărise întotdeauna inima în piept la vederea ei.

– Zice doar că e un jaf în desfășurare, îi spuse el lui Mary, uitându-se la ușile ferecate de la intrare. Dar nu putem intra pe acolo. Cei dinăuntru o să ne vadă imediat.

Era o zi umedă, și Murph își dezlipi tricoul de pe spatele transpirat, căutând cu privirea o altă variantă de acces. Undeva sus, pe zidul de piatră de culoarea mierii, se vedea o fereastră întredeschisă. Dedesubtul ei, pe un pervaz lat, clipea luminița roșie a unei camere de luat vederi.

– Nellie, șopti Murph, trebuie să eliminăm camera aia.

Silueta din spatele grupului ridică în tăcere degetul mare. Purtând blugii ei rupți și un pulover lălău în ciuda căldurii, Nellie ieși furiș de după fântână și, zbughind-o de la un tufiș la altul ca să evite raza

vizuală a camerei, se strecură până sub zid și întinse mâna cu palma în sus.

Norii de deasupra muzeului începură să se întunece. Se auzi duruitul tunetului și, dintr-odată, un fulger plonjă vertiginos și lovi camera, care căzu la pământ într-o jerbă de scântei. O descărcare mai mică de electricitate se desprinse pieziș și păru să dispară în palma fetei, în care strălucea parcă un foc albăstrui jucăuș.

Nellie făcu un gest tăios cu mâna sclipitoare și mimă că se uită printr-un binoclu, ca să le dea de înțeles prietenilor ei că nu trebuie să se mai teamă de cameră. Nu vi se pare prea logic, nu? Ei bine, încercați s-o imitați și veți vedea.

– Bravo, Nellie! spuse Murph când toată trupa veni în fugă lângă ea. Bun, acum trebuie să intrăm. Se întoarse spre Mary. Faci tu oficiile?

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Mary dădu din cap, scoase o mică umbrelă pliabilă din buzunarul hainei și apăsă butonul de pe mâner.

–Agățați-vă! zise ea.

–O, nu, ce mai e? Ce caragață? întrebă Billy, care, în asemenea momente, tindea să fie vocea fatalității.

Mary îl privi exasperată.

–N-am spus „caragață", am spus „agățați-vă"! Adică prindeți-vă cu mâinile de... explică ea răbdătoare.

Billy făcu mutra strâmbă universal recunoscută drept „Opa, scuze!"

Toți se agățară de mânerul umbrelei și se ridicară în aer ca niște... hm, de fapt e destul de greu să-i compari cu ceva. Semănau cu un ciorchine de copii-struguri. Cu niște pești-în-formă-de-copii atârnați de același cârlig. De fapt, cel mai mult semănau cu niște copii agățați de mânerul unei umbrele zburătoare.

Mary îndreptă ciorchinele către pervazul ferestrei întredeschise.

–Deci, ce s-ar putea fura de aici? întrebă Murphy în timp ce pluteau. Era încă nou în oraș, și până acum nici măcar nu știuse că în zonă se găsea un muzeu. Ce exponate sunt cele mai valoroase?

Ceilalți dădură din umeri.

–Am auzit că au o întreagă expoziție despre istoria răzătoarelor de cașcaval sau așa ceva, șopti Billy.

–Tata zicea că galeria cu instrumente de suflat e fascinantă, spuse ultimul membru al echipei SuperBroscoilor, Hilda, gâdilându-l pe Murph pe la nas cu cârlionții ei roșcați în timp ce vorbea. Se pare că au și cel mai vechi fagot din regiune, adăugă ea încântată.

Murph se strâmbă.

–Nu cred că ar vrea cineva să fure cel mai vechi fagot, replică el. Probabil le-ar face o favoare. Deci se pare că o să trebuiască să intrăm și să vedem singuri.

Cei cinci SuperBroscoi se îngrămădiră pe pervaz și, unul câte unul, săriră pe geam într-o sală slab luminată, pe marginile căreia se înșirau vitrine de sticlă pline cu pălării.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Exact cum ați citit: într-un muzeu care conținea într-adevăr o secțiune despre răzătoarele de cașcaval, ei avuseseră ghinionul să nimerească în Sala Pălăriilor, cea mai puțin interesantă expoziție din toată clădirea – ba chiar, cine știe, de pe mapamond.

– Cel mai plicticos muzeu din lume, zise Murph încetișor, citind eticheta de pe vitrina cea mai apropiată.

Această pălărie a fost purtată de Sir Thomas Wimpole în ziua când verișoara sa de-a doua s-a căsătorit cu al paisprezecelea duce de Carlisle. Este o mostră elegantă a artei pălărierului din perioada târzie a Regenței, fabricată din cea mai fină piele de vidră canadiană, cu garnituri din blană de șoarece. Murph, de ce mai citești eticheta asta ridicolă?

Murph își dădu seama că ultima parte nu era scrisă pe etichetă. Mary îi șoptise la ureche.

– Scuze, spuse el, dar ce om cu mintea întreagă și-ar dori să fure ceva din muzeul ăsta?

– Hoții n-au venit aici după pălării... începu Mary.

– Bineînțeles că nu. Oricum, cine ar purta pălărie pe vremea asta? interveni Billy. Ți-ar transpira capul imediat.

– Nu, vreau să spun că pălăriile nu merită furate, dar... încercă iar Mary.

– Ce părere aveți de asta? Nu-i frumoasă? strigă Hilda, cu nasul lipit de o altă vitrină. E superbă, ia uitați-vă! O pălărie în formă de cap de cal din anii 1920! Are chiar și găuri pentru urechi!

Billy și Nellie se apropiară de Hilda. Până și pe chipul lui Mary se zugrăvi o urmă de interes.

„Încă o treabă grea când conduci o echipă de supereroi în luptă cu răufăcătorii", se gândi Murph, „e să nu-ți lași tovarășii să fie distrași de pălării bizare".

– Puțină concentrare, vă rog! zise el strângând din dinți. Mary se pregătea să ne spună ceva important.

– A, da, făcu Mary. Ziceam că hoții au venit probabil aici pentru... astea.

Și arătă spre un afiș viu colorat de lângă ușă.

SuperBroscoii se uitară unii la alții, ridicând din sprâncene toți odată și făcând „oooooo!" în același

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

timp – dovadă a unei coordonări perfecte. Mary dădu cu aroganță din cap.

Toți cinci se strecurară afară pe ușă. Hilda aruncă o ultimă privire nostalgică spre pălăria în formă de cap de cal.

Palierul era cufundat în întuneric, dar, la capătul lui, o scară lată de piatră cobora la etajul doi, de unde trupa auzi venind niște clinchete și bufnete slabe. Erau în mod limpede produse de niște oameni rău intenționați.

Atenția lui Murph fu atrasă de un panou de pe perete a cărui strălucire arămie căpăta o nuanță tot mai verde.

ALARMĂ DEZACTIVATĂ, scria pe el.

Le făcu semn SuperBroscoilor s-o ia către capul scărilor. Aplecându-și capetele peste balustradă, reușiră să discearnă voci șoptite și lumina unei lanterne oscilând la etajul de dedesubt. Și auziră vocea unei femei cântând încetișor:

– Veniți la tanti, bombonelele mele...

Murph simți un fior de teamă, ca și cum cineva l-ar fi atins pe spate cu un cub de gheață. Ce soi ciudat de hoață și-ar spune „tanti"?

Își trase un fermoar imaginar peste gură și le făcu semn prietenilor săi să coboare scara întunecată...

Penelope Travers deținea una dintre cele mai valoroase colecții de antichități egiptene din țară. Mă rog, legal vorbind, n-o deținea, pentru că majoritatea fuseseră furate. Dar cu siguranță Penelope avea în conacul ei de familie o colecție numeroasă de antichități egiptene, pe care în seara aceasta intenționa s-o mărească.

Ochii hoației scânteiau ca niște stropi de grăsime încinsă în timp ce pășea greoaie printre vitrinele de sticlă ale muzeului, salivând la vederea comorilor care sclipeau înăuntru.